

גליון
**משמיע
ישועה**

ציצים ופרחים
על פרשת השבוע וענינא דיומא
שנאמרו בשיעורי השבוע של
מורינו הגה"צ
אבד"ק ברכת מנחם שליט"א

פרשת תצוה - פורים

יו"ל ע"י שומעי לקחו
שנת תש"פ לפ"ק - גליון י"ט

- א. **לכבוד ולתפארת**.....ג.
יקר תפארת גדולתו / המלך חפץ ביקרו / לא ביקשה דבר /
לבסומי בפוריא
- ב. **ימי הפורים לא בטלים**.....ז.
אם לא אפתח ארובות השמים / צהלה ושמחה
- ג. **וכל זה איננו שוה לי**.....י.
הני עכברי רשיעי / לעולם יהא אדם / מרום המעלה לעומק
/ לגרש ולבער מקרבינו

להשיג הגליונות

בבארא פארק:	בויליאמסבורג:
ביהמ"ד ברכת מנחם	ביהמ"ד ברכת מנחם
4424 16 th Ave.	491 Flushing Ave.
ביהמ"ד אברכים	בירושלים:
ברכת מנחם	ביהמ"ד ברכת מנחם
1600 55 th St.	רח' זית רענן 1

להערות והארות ולקבל הגליון בדוא"ל
mashmiayeshuah@gmail.com

א. לכבוד ולתפארת

יקר תפארת גדולתו

ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת (שמות כ"ח ב').

בגמרא (מגילה יב.) אמר ר' יוסי בר חנינא מלמד שלבש בגדי כהונה, כתיב הכא 'יקר תפארת גדולתו', וכתיב התם (בפרשתינו) 'לכבוד ולתפארת'.

ופירש רש"י: שהיה בידו שם בגדי כהן גדול שהביאן מירושלים.

ומדייק החת"ם סופר (בדרשותיו לז' אדר תקס"ט) מאי טעמא לא כתיב נמי גבי בגדי כהן גדול 'לכבודו ותפארתו' כמו דכתיב באחשורוש, 'תפארת גדולתו'.

ומתרץ ביסוד נפלא ונוקב, וזה לשונו:

אבל הענין, כי לא היה אהרן מתכבד בבגדיו, כי לא לכבוד ולתפארת היו לו, כי הוא בעצמו היה הכבוד והתפארת. והמלבושים הם מלבושים לכבוד ולתפארת, וכמו דכתיב, ועשית בגדי קודש לאהרן, שהכוונה שיהיו הבגדים למכסה ל'אהרן', הכי נמי יהיו למכסה ולבוש ל'הכבוד ותפארת', שהוא בעצמו, אהרן קדוש ה'.

מה שאין כן אחשורוש שהמלבושים הם היו גדולתו, והחוץ היה חשוב מהתוך, עד כאן.

המלך חפץ ביקרו

מי שעולה ומתעלה ומתקדש ומתטהר בעצמותו כאהרן הכהן, אז מהותו הוא הכבוד, ואין צריך לשום דבר חיצוני שיכריז עליו כי מוכבד הוא.

אבל אחשורוש שלא היה בעצמותו מלך, ולא בא ממשפחת המלוכה,

משמיע ישועה

ולא הרגיש שהוא באמת מלך, ולכך הוצרך לבגדי יקר ומלכות, והוצרך שכולם יכריזו עליו שמלך הוא, והוצרך לעשות משתה גדול להראות את עושר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו, כי רק על ידי עושרו הוא מלך, אבל אינו מלך במהותו.

וכן המן שלא בא ממשפחת שרי המלוכה, רק היה פועל כפרי פשוט עד שגידלו המלך, לא הרגיש שהוא באמת שר וחשוב, כי לא נשתנה במהותו כלום, ולכן הוצרך להכריז על עצמו בראש כל חוצות כי שר וחשוב הוא, ואין לך נצרך לבריות גדול ממנו.

וגזר אומר שכולם צריכים לכרוע ולהשתחוות לו, כי כן יהיה חשוב בעיניהם, וכל מעיניו היו רק איך יוכלו לרוממו על ידי פעולות חיצוניות.

ויהי בבוקר כשאחשורוש שאלו מה לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו, והמן הרי חשב שהכוונה אליו, ולכן אמר את אשר בלבבו כל הזמן, להכריז עליו עוד הפעם ועוד הפעם שחשוב הוא.

וזה אשר היה בלבבו: יביאו לבוש מלכות וסוס אשר רכב עליו המלך, והרכיבוהו ברחוב העיר, וקראו לפניו, ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו.

כי לא היה במהותו חשוב, ולכך הוצרך לכל החיצוניות הללו שיחזקו את לבבו, שיוכל לדמיין הלאה שהוא חשוב משהו.

לא ביקשה דבר

הבה נתחכמה ונראה החילוק שבין אחשורוש והמן שהתחפשו למשהו שלא היו, והוצרכו לבגדים ופעולות חיצוניות שיתראו כמלך ושר, לאסתר המלכה שהיתה תוכה כברה, פנימיותה כחיצוניותה.

באסתר המלכה כתיב:

ובהגיע תור אסתר לבוא אל המלך אחשורוש 'לא ביקשה דבר'.

בהגיע תור נערה ונערה ביקשו תמרוקיהן להתייפות ביופי חיצוני, ששה חדשים בשמן המור וששה חדשים בבשמים ובתמרוקי הנשים.

משמיע ישועה

לא כן אסתר המלכה, אסתר הבינה שהעיקר שהפנימיות תהיה יפה כלבנה וברה כחמה, ולכן 'לא ביקשה דבר' אינה צריכה לכלום שתהיה לה לתפארת, שהיא בעצמה היא התפארת, ובזה אכן נשאה חן בעיניו.

כיון ש'לא ביקשה דבר' לפיכך 'ותהי אסתר נושאת חן בעיני כל רואיה', חן האמיתי, חן הפנימי שהיה נסוך על פניה, כי שקר החן החיצוני והבל היופי שאינה בעצמותה.

וכך היה הרה"ק ר' שלמ'קה מזוהי'העל זי"ע אומר: כאשר האדם אינו דורש ואינו מבקש כלום, או אז הוא נושא חן בעיני אלקים ואדם.

וכאשר מסופר שהרה"ק ר' אהרן מקארלין זי"ע שאל פעם את הרה"ק מאלעסק זי"ע: מדוע אתה חי בעניות גדולה כל כך, ולמה אין אתה נוסע לעיירות וכרכים לקבץ קצת ממון, להחיות נפשך ונפש בני ביתך?

ענהו הרה"ק מאלעסק זי"ע: אצל אסתר נאמר 'לא ביקשה דבר, ותהי אסתר נושאת חן' מפני שלא ביקשה דבר מאחרים, ולא נזקקה לחסדי הבריות, על כן נשאה חן בעיני כל רואיה.

לבסומי בפוריא

ואולי לך התקינו חז"ל שיהיה חייב אינש לבסומי בפוריא, שהרי האדם שאין תוכו כבדו לובש בגדים חשובים ומתפאר ומתהדר בלבשו, ונראה כאיש חשוב, אבל אין זה מהותו ועצמותו, רק מתהדר בתואר לא לו כאחשורוש והמן.

ולכן ישתה יין יותר מלימודו, וכיון שנכנס יין יצא סוד, ויתגלה פנימיותו, כפי מה שהוא באמת, וכך יקבע בלבו שצריך לעבוד על עצמו, שיתעלה באמת, ולא להתהדר באדרת שער למען כחש, ושיגיע למעלת אהרן הכהן ואסתר המלכה.

מבני בניו של המן (נעמן)

בגמ' סנהדרין (דף צו:) וגיטין (דף נו:) נעמן גר תושב היה וכו' **מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק.**

והרבה הקשו איך קיבלו גרים מזרע עמלק עד שלמדו תורה בבני ברק? והנה מרגליות נפלא נמצא בבעל הטורים בפרשתינו (שמות כ"ח ז') שמשמע לכאורה שגרס 'נעמן' במקום המן, שכן כתב מבני בניו של נעמן למדו תורה ברבים, ובאמת מסתבר כן שהרי הגמרא מתחיל שנעמן גר תושב היה.

ועיין בהגהות מקור חסד על ספר חסידים (סי' תתרי"ט ס"ק ב') שהביא דברי בעל הטורים כאן לבאר דלא קיבלו גרים מעמלק, ובני בניו של 'נעמן' למדו תורה ברבים ולא בני בניו של 'המן', וסיים על זה: **ותלית שזכיתי לקיים מצות מחה תמחה את זכר עמלק עכ"ל.**

אבל **בחזון איש** (יור"ד סי' קנ"ז ס"ק ה') דן אם מקבלים גרים מעמלק, ובתוך דבריו שם כתב, וז"ל בבעל הטורים (תצוה כ"ח ז') איתא נעמן היה מכבדה שבקש אדמה לעשות מזבח נתקרב תחת כנפי השכינה ומבני בניו למדו תורה ברבים, ולא אתפרש מקורו, ובגמ' סנהדרין וגיטין לא משמע כן, שהרי לא אמרו אלא נעמן גר תושב היה, ואח"כ חשב כל אלו שמבני בניהם למדו תורה ולא חשב נעמן, ואי אפשר שהיתה גירסתו נעמן תחת המן, שהרי הדבר הוזכר בגמרא ב' פעמים, עיי"ש.

שלשה ימי החג

כתב מרנא החתם סופר ז"ע:

יש לפרש מה שנאמר במגילה אחר שנתהפכה הגזירה, **ליהודים היתה אורה**, ולא חושך מצרים, והיות שמשך ימי החושך שלא קם איש מתחתיו, שהוא תוקף מכת חושך, היה ג' ימים, לכן משך ימי הפורים הוא ג' ימים י"ג י"ד ט"ו, ולכן ביקשה אסתר לעשות גם מחר כדת היום כדי להאריך את הפורים לג' ימים.

ב. ימי הפורים לא בטלים

אם לא אפתח ארובות השמים

אמרו חז"ל אם כל המועדים יהיו בטלים ימי הפורים לא נבטלים, (ילקוט משלי תתקמ"ד). וצריך להבין מה נשתנו אלו מאלו ומדוע חשובים ימי הפורים יותר משאר המועדים בזה שלא יבטלו לעתיד לבא?

ונקדים להביא מה שאמרו חז"ל (תענית ט.) דרך במצות צדקה מותר לאדם לנסות את הקב"ה, וכמו שאמר הנביא בשם ה', (מלאכי ג' י'):
ובחנוני נא בזאת אמר ה' צבאות אם לא אפתח לכם את ארובות השמים והריקותי לכם ברכה עד בלי די.

ובכתב סופר (פרשת וארא) דייק בלישנא דקרא, דהוי ליה לומר ובחנוני נא בזאת שאפתח ארובות השמים, מאי אם לא אפתח?

וכה הסביר בביאור הפלא ופלא:

כל הנסים שנעשו לישראל בכל הזמנים היו רק לפי שעה, כי כל שינוי במציאות חזר אחר כך לכמות שהיה, שמן דולק לעולם, כי כך הוא הטבע, אבל חומץ דולק רק בשעת הנס.

כל מכה ומכה שהביא על מצרים היה למשך שבוע ימים, הים סוף נקרע ויצב מים כמו נד רק עד אחר שעבר האחרון שבישראל, במלחמת עמלק העמיד משה רבינו את החמה ליי"ב שעות, יהושע בן נון העמיד חמה בגבעון למשך ל"ו שעות.

הנס היותר ארוך שנעשה לישראל היה הלחם מן השמים, שהמטיר להם מן במדבר יום יום, אבל לאחר עבור ארבעים שנה, כשנכנסו לארץ פסק המן, ואפילו הנר מערבי שלא נכבה נרו לעולם, גם כן בעוונתו הרבים, אין לנו לא נר מערבי ולא מנורה ולא כהן.

כי הטביע הקב"ה הטבע ובה יתנהג העולם, אבל מפעם לפעם הוא

משמיע ישועה

עושה גדולות עד אין חקר נסים ונפלאות עד אין מספר, אבל אחר כך חוזר הטבע לשלוט בעולם.

וכלשון המהר"ל "הבלתי טבעי אינו תמידי"

ולכן אמר ה' צבאות ובחנוני נא בזאת, שאם תעשו צדקה וחסד לא אעשה לכם נסים שייפסקו כעבור זמן, רק שהשפע יהיה בתוך הטבע, שיהיה לכם עשירות מופלגת כדרך הטבע, ולכן לא ייפסק לעולם.

וזהו שאמר אם "לא" אפתח לכם ארובות השמים שלא יהיה נסים למעלה מזדרך הטבע, כדי שיוכל להתקיים ההבטחה של והריקותי לכם ברכה עד בלי די, עד שיבלו שפתותיכם מלומר די, לעלם ולעלמי עלמיא.

עד בלי די

והנה בכל המועדים אירעו לישראל נסים ונפלאות שלא כדרך הטבע, שהוציאנו ממצרים, וקרע לנו את הים, והעבירנו בתוכו בחרבה, ונתן לנו את המן והבאר, וגם בחנוכה עמד לנו בעת צר ומסר גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים, אבל בפורים היה הנס מלובש בתוך הטבע, שאסתר עשתה משתה למלך אחשורוש ולהמן וביקשה על עמה ועל מולדתה, והיה הכל בטבע.

וזהו הפירוש בדברי חז"ל שאם כל המועדים יתבטלו, היינו שההשפעות מהנסים יפסקו לאורך הזמן, כיון שהיו נסים למעלה מהטבע, אמנם ימי הפורים האלו לא יתבטלו, שנס בתוך הטבע יתקיים לעלם ולעלמי עלמיא, ובכל דור ודור יושפע לנו מניסי הפורים ומהשפעות של היום והריקותי לכם ברכה עד בלי די.

צהלה ושמחה

עצם הנקודה הלז שהשפעות חג הפורים יישמר לעולם כבר הביא בספר שם משמואל מאביו הגאון בעל אבני נזר ז"ע [יומא דהילולוא דיליה חל בשב"ק י"א אדר].

משמיע ישועה

וזה לשונו:

שושנת יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד תכלת מרדכי. כ"ק אבי אדמו"ר זצ"ל הג' ר"א מ'סוכצוב אמר: אף על פי שישאל הרגישו את מעלתם, ורווח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר, בכל זה פקפקו אם ישמרו להם מזה לאחר זמן איזו שהיא התעלות, ואולי כלעומת שבא הנה כן ילך.

אבל בראותם 'תכלת מרדכי' ותכלת הוא מראה שאינה משתנה, וזה עיקר סימן בו תכלת משמר צבעים (מנחות מ"ג), מזה הבינו שימי הפורים לא יעברו מתוך היהודים.

והמגיפה נעצרה

מסופר בספר ארבעה ארזים:

הרה"ק ר' אליעזר זאב מקרעטשניף זצ"ל, היה גר בצעירותו בעיר מיאלען, פעם בבואו לקרעטשניף לאביו הרבי ר' מאיר זי"ע פרצה מגיפה בעירו מיאלען.

כשנודע להרה"ק ר' אליעזר זאב על כך, אמר לאשתו הרבנית ע"ה שעליו לחזור באותו יום לעירו, היה זה ביום תענית אסתר, הרבנית שמעה שבדעתו לנסוע, פרצה בבכי ואמרה: איך אסע לשם עם הילדים הקטנים בשעה שמתחוללת מגיפה והרי זו סכנת נפשות?

נענה אביו הרבי ר' מאיר ואמר: אם הוא רוצה סעו ואל לך לפחד, ארזו חפציהם ונסעו, כשהגיע למיאלען יצאו לקראתו אנשי העיר והתחננו שהרבי יתפלל עבורם שיושעו, נענה האדמו"ר ואמר, **מה שיהיה עד קריאת המגילה אינני יודע, אבל זאת אבטיחכם כשאקרא את המגילה תעצר המגיפה, ולא ישמע עוד שוד ושבר.**

וכך הוה, כיון שהחל לקרוא את המגילה לא אירע יותר שום מקרה והמגיפה נעצרה.

ג. וכל זה איננו שוה לי

הני עכברי רשיעי

ידוע הסיפור שמשפירים על הרמב"ם שהיה לו ויכוח עם חכמי אומות העולם בתקופתו, הללו טענו כי אפשר ללמד את בעלי החיים נימוס ודרך ארץ ולהפוך את טבעם שיתנהגו כבני אדם והרמב"ם טען לעומתם כי לא יתכן הדבר להפוך את טבעי בעלי החיים ולשנותם.

החכמים הללו ביקשו להוכיח צדקתם, והתערבו עם הרמב"ם כי יצליחו להוכיח לו כי אכן הדבר ניתן לעשות, הם קיבלו על עצמם לאלף חתול וללמדו דרך ארץ ונימוס שיהפוך את טבעו, ויתנהג כמו בן אדם,, אימנו אותו והדריכו אותו והחליטו לקיים הופעה פומבית, הרמב"ם שידע במה מדובר התכונן מצדו גם הוא למאורע.

כיון שבא יום המיועד בא קהל גדול לראות הפלא איך שהחתול מסדר השולחנות ומציע מפות, וכל אחד שנכנס בבית ניגש אליו החתול והשתחוה לפניו וקיבל את כל אחד ואחד בכבוד, והושיב כל אחד במקומו, ואח"כ הלך להביא לפני הקהל טס עם יין כדי לכבד אותם, ונשא הטס עם כוסות זכוכית של יין, כל הקהל השתאה ממראה הפלא.

לפתע שלף הרמב"ם את קופסת הטבק ופתחו, וממנה זינק עכבר קטן, כיון שהחתול ראה את העכבר שכח את המשימות שהוטלו עליו, עזב הטס עם היין, הכוסות התנפצו על הארץ לרסיסים, וכל היין נשפך על השולחן, והוא רדף אחר העכבר להשיג אותו.

אז הודו כולם להרמב"ם, ונוכחו לדעת כי אי אפשר ללמד את החתול שישנה טבעו, כי יכולים ללמד אותו רק כל זמן שאינו רואה את העכבר. גם אם אמנם שאפשר לאלף חתול במידה מסויימת, שיהיה "מענטש" אבל תיכף כשרואה את העכבר הוא נעשה "אויס מענטש".

משמיע ישועה

לעולם יהא אדם

הרה"ק ר' מוטל סלונמער זי"ע אמר:

בכל אחד ואחד מאיתנו חבוי חתול כזה, ההתנהגות שלנו לעיתים קרובות הוא התנהגות מנומסת רק למראית עין, כדי שנראה כאנשים יפים ומנומסים, אבל באמת אנו רק 'משחקים אנשים' ולכל אדם יש לו את העכבר שלו שמוציאו מן הכלים.

לאחד העכבר שלו הוא הגאווה, וכמרגיש שאין מכבדים אותו כראוי אז מתחיל להשתולל, ולאחד הוא התאוה וכשגוברת תאוה מסוימת נשכח הכל, והחתול שבתוכו מזנק לעבר העכבר.

אף אם האדם סובר שמדותיו כבר מתקנות לגמרי ושוב אינו צריך לזוהר, לפעמים אינו אלא טועה, שאמנם הכל טוב ויפה, עד... עד שהעכבר שלו יוצא מהקופסא אז הוא יוצא מהכלים, ולא נשאר זכר מכל ה'איש' הוא יכול לכעוס ולהתפרץ וצועק ושובר הכל, וממש פחד להיות בתוך ד' אמות שלו.

לעולם יהא אדם, צריכים להיות באמת "אדם", ולא רק להיראות כ"אדם", ולא להיות חיה בדמות אדם.

מרום המעלה לעומק

וכה הסביר הסבא מקעלם זצ"ל מה שבתחילה אמר עפרון לאברהם באזני בני חת לכל באי שער עירו לאמר: השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה, ונראה שעפרון היה כ"כ איש עדין שאינו רוצה לקבל כלום, ואח"כ כתוב שעפרון אמר: ארץ ארבע מאות שקל כסף ביני ובינך מה היא. ולכאורה מאין בא השינוי הזה בעפרון שנתהפך מהקצה אל הקצה.

רק הביאור הוא כנ"ל, כל זמן שלא ראה עפרון את הכסף לפני עיניו היה נראה איש עדין ואינטליגנט כמו החתול, אבל שאברהם לקח את הכסף בידו, ואמר לו נתתי כסף קח ממני, כיון שעפרון שמע את הצלצול של הכסף נתהפך לאיש אחר, ושכח את כל העדינות שלו, ורדף אחרי הכסף כמו שהחתול רדף אחר העכבר, מפני שהיה נבהל להון.

משמיע ישועה

אחשורוש עושה משתה גדול לכל שריו ועבדיו, להראות העמים והשרים את רוב עשרו, ותפארת יקר גדולתו, הוא עכשיו ברום המעלה, המולך מהודו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה, מושל בכיפה, כולם מכבדים אותו ומתפעלים מגדולתו.

ברגע שהמלכה ושתי מיאנה לבוא והיה נראה בעיניו שהמלכה מזלזלת בו, תיכף התחיל לכעוס, ונעשה "אויס מענטש" וחמתו בערה בו, ולא נחה דעתו עד שהרג את אשתו, מכל הפאר וההתפארות לא נשארה כלום, כי הכל היה רק משחק, ולא היה אדם השלם.

כן הדבר אצל המון, הוא היה איש צר ואויב, אבל לא היה באמת 'איש'.

התחיל את חייו כאיש כפרי בכפר קרצום, ולפרנסו עבד כ'ספר' במשך כ"ב שנים היה 'ספר הכפר'.

במשך הזמן עלה לגדולה, והיה מרואי פני המלך, עד שמיום אחד למשנהו גידל המלך אחשורוש את המון בן המדתא, וינשאהו על כל השרים, וכה עלה ונתעלה עד שכל שבע ועשרים ומאה מדינה כורעים ומשתחיים להמון.

אין גדול ממנו בבית המלך.

אבל תחת להיות מאושר וטוב לב, הרי בכל עת שראה מרדכי היהודי יושב בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו, התחיל דמו רותח, ונשבע בחמתו להינקם מהיהודי הבודד, היחיד מכל מיליוני אנשים שלא השתחוה לו, ולא רק ממנו רק מכל עמו.

בוא וראה: יש לו להמון שררה ומלכות ועשירות והוא השני למלכות, אבל ברוב כעסו הוא מכריז ואומר:

כל זה איננו שוה לי.

כל העשירות כל השררה אינו שוה בעיניו כלום, כי יש אדם אחד עלי אדמות שאינו משתחוה לו, וכולנו תמהין ושיילין ליה, למה לך להפסיד בעיניך כל הטוב שיש לך, ולהצטער יומם ולילה על מרדכי, ולהרגיש באמת שכל הגדולה אינו שוה כלום?

משמיע ישועה

הוא הדבר אשר דיברנו, חתול נשאר חתול, וכשרואה העכבר הוא מתנהג כחתול.

לגרש ולבער מקרבינו

הנה צריכים לגרש את העכבר מלבו ולבערו מכל וכל, אבל ישנם ב' דרכים היאך לגרש את עכבר:

בבית בריסק מתאמרא משמיה דהגאון ר' חיים מ'בריסק זי"ע משל יפה כיצד להבחין את מעשיו של האדם.
וכך הבהיר:

הנה לעכבר יש שני אויבים, החתול, ובעלת הבית, ושניהם רודפים אחרי העכבר ורוצים להורגו, אך יש הבדל גדול ביניהם.

בעלת הבית אינה מעוניינת שיהיה עכבר בבית, ואם היא פוגשת בעכבר מאוס שהצליח לחדור לביתה, הרי שהיא רודפת אחריו כדי לגרש אותו מבין כותלי מגוריה, והיתה יותר שמחה אילו לא היה נמצא.

החתול לעומת זאת, דוקא כן מעונין שיהיה עכבר, והוא שמח שיהיו עכברים כדי שיוכל לרדוף אחריהם ולאכול אותם.

והעכבר הזה שאנו מדברים בו, והוא המדות הגרועות והתכונות הרעות שאצל האדם שלא עקרו עדיין כליל, צריכין לגרשם כמו שבעלת הבית עושה.

התודה והברכה

נדבת ידידינו עוז, האברך החשוב והיקר

מוה"ר נתן פרייא הי"ו

ולחותנו מורינו הנעלה והמפואר, זית רענן יפה פרי תואר, המפורסם לשבח ולתהלה, מרביץ תורה בקרב עם סגולה, דולה ומשקה לבני החבורה, ונהנין ממנו עצה ותושיה,

הרה"ג ר' יצחק אייזיק אונגר שליט"א

משפיע מהודו בקהל ברכת מנחם - ירושלים עיה"ק

לרגל השמחה השרויה במעונו

בהולדת הבת/נכדה למז"ט

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיזכה לנחת לרוב מכל יוצ"ח מתוך בריות גופא ונהורא מעליא לאורך ימים ושנים טובים, אמן.

התודה והברכה

נדבת ידידינו עוז, האברך החשוב והיקר

הרה"ג ר' שמואל דוב ווייס שליט"א

מו"ץ דקהל ברכת מנחם

לרגל השמחה השרויה במעונו

בהולדת הבן במז"ט

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיזכה לנחת לרוב מכל יוצ"ח מתוך בריות גופא ונהורא מעליא לאורך ימים ושנים טובים, אמן.

התודה והברכה

נדבת ידידינו עוז, האברך החשוב והיקר

מוה"ר ליבא

לעבקהאויטש הי"ו

אב"י בעיה"ק ירושלים ת"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו

בהולדת הבת במז"ט

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיזכה לנחת לרוב מכל יוצ"ח מתוך בריות גופא ונהורא מעליא לאורך ימים ושנים טובים, אמן.

התודה והברכה

נדבת ידידינו עוז, האברך החשוב והיקר

מוה"ר דוד לייב

ביללער הי"ו

לרגל השמחה השרויה

במעונו בהולדת הבן במז"ט

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיזכה לנחת לרוב מכל יוצ"ח מתוך בריות גופא ונהורא מעליא לאורך ימים ושנים טובים, אמן.

התודה והברכה

נדבת ידידינו עוז, האברך החשוב והיקר

מוה"ר שמעון משה

וועבער הי"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו

בהולדת הבן במז"ט

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיזכה לנחת לרוב מכל יוצ"ח מתוך בריות גופא ונהורא מעליא לאורך ימים ושנים טובים, אמן.